

ВЛАДИМИР ДАЛ ЗАПИСКА ЗА РИТУАЛНИТЕ УБИЙСТВА

Превод от руски: [Неизвестен], —

chitanka.info

„Разискването“ на В. Н. Дал се препечатва със съкращения по екземпляра на В. М. Остроглазов.

ПРЕДИСЛОВИЕ

През 1890–1900 години по лавиците и в магазините на московските книжари и търговци на книжарски стоки често би могло да се види как благообразен старик на среден ръст се рови в книжните купища с цел да намери някое рядко издание. Това бил началникът на московското лекарско управление В. М. Остроглазов. Останалите у него случайно от неговия брат (известният библиограф И. М. Остроглазов) няколко редки издания породили в него любов към събирането на старинни книги. Той се пристрастил към това дело и своето свободно от служебни занятия време посвещавал на него. Събирал книги по разни въпроси, а между другото и на еврейски. Като напуснал службата, разполагайки с още повече свободно време, той започнал да се занимава с библиографски изследвания, публикувайки ги в изданието на П. И. Бартенев „Руски Архиви“. Смъртта го намерила, когато работел над рядка книга по еврейския въпрос, предадена в „Руски Архиви“ за печат, но все още не видяла бял свят. Цялата му библиографска сбирка след смъртта му, овдовялата му съпруга — Т. И. Остроглазова, подарила на Московския университет, в чиято библиотеката в отделна стая все още се съхранява.

В сбирката имало много редки издания и в това число най-рядката книжка по еврейския въпрос — записките на В. И. Дал. Книжката е от 153 страници, озаглавена: „Разискване за еврейските убийства на християнски деца и употребата на кръвта им. Напечатана по заповед на г. Министъра на вътрешните работи, 1844“. В. М. Остроглазов собственоръчно е написал следното: „Тази книжка е изключително рядка.“ Генади, известният библиограф, говори, че във „Световна Илюстрация“ 1872 г., стр. 207, е казано, че В. И. Дал, по времето на своята служба в министерството на вътрешните работи, напечатал брошура за убийства на християнски деца от евреи (1844 година), напечатана в незначително количество екземпляри („Справочен речник за руските писатели и учени, починали през XVIII и XIX век“. Берлин, 1876 г., т. I, стр. 277). Във „Всеобща библиотека на

Русия“ или в каталога за книгите, събрани от А. Д. Чертков (Москва 1863 г., страница 743, № 3631) се казва, че тази книжка е написал В. И. Дал по поръчка на граф Л. А. Перовски. Напечатана е в най-ограничен тираж и била раздадена на съвсем малък брой служебни лица. В „Руски редки книги“ на Н. Березин, М. 1903 г., част 2-а, на страница 19, № 77, е напечатано: „тази книжка е най-рядката“ и на екземпляра им се вижда надпис: „печатана в десет екземпляра“.

„Тя е такава рядкост, че доколкото ми е известно я няма в нито една московска библиотека. Покойният ми брат Иван Мих. Остроглазов я нямаше в своята изключителна сбирка от редки екземпляри. Аз, преглеждайки няколкостотин каталога на руски и чужди букинисти от епохата и наистина препрочитайки описанията на всички библиотеки на известни библиофили, никога не съм срещал това заглавие. На нея няма цена. Но ако книгата на същия В. И. Дал: «Изследване за скопецката ерес», напечатана в по-малко от двадесет екземпляра, както е казано в «Книжни Рядкости» на И. М. Остроглазов, М. 1892 г., стр. 45, № 101, се оценява, (както е видно от каталога, на № 339, 1903 г., на известния санктпетербургски букинист Клочков), на двеста сребърни рубли, то цената на книгата на В. И. Дал «Разискване за убийства на християнски деца от евреи», която никога не е била в продажба, разбира се, е несравнимо по-ценна“.

Известният публицист и учен Никита Петрович Гиляров в своя вестник „Съвременни Известия“ от 13-и юни 1875 г., № 160, пише: „Кой от образованите не знае и не е слушал за знаменитото Велижско дело (по обвинение на евреи за убийството на християнско момче в 1823 г.), отпреди 40 години? Ние сме чели за него и между впрочем сме и слушали от покойния В. И. Дал, човек във висока степен безпристрастен и съвсем не суеверен: той беше убеден, че в това прясно за паметта ни дело упоменатото зверско детеубийство е факт. Това твърди той — Дал, изучавайки делото, разглеждайки всички документи и съставяйки за правителството тази записка. Апропо, каква е съдбата на самата записка? Къде е? Напечатана е била в може би седем-осем не повече от десет екземпляра и о — чудо! Екземплярите, към които би могла обществеността да има достъп, под въздействието на някакви неведоми сили, започнали да изчезват един след друг. Преди две години изчезна от една типография даже оригиналът, предназначен за препечатването на тези записки. Достопочтеният

издател, когото не смее да назовем по име, молим да откликне и потвърди нашите думи за пропадането на споменатия оригинал“.

В нашия екземпляр има отговор на този зов, предложен от покойния П. П. Гиляров-Платонов. Писателят на „Руския Архив“ П. И. Бартенев е написал на нашия екземпляр: „Книгата е написана от В. И. Дал (по поръчение на Л. А. Перовски), по документи на Министерството на вътрешните работи (през 1862 г. унищожени в големия пожар) и отпечатана едва ли не само в десет екземпляра. Връщайки се през есента на 1869 г. от първото си пътуване в Одеса, аз предадох на В. И. Дал за ужасите на еврейското насилие в тамошния край, съобщени ми от тамошния архиепископ Димитрий (Муретов). По споразумение с Дал реших да препечатам книжката в «Руски Архив» с мое предисловие в типографията на Мамонтов (в Москва), когато от там ми съобщиха, че евреинът, който я набира, унищожил няколко листа и изчезнал от Москва. А. И. Мамонтов нарочно отива в Санкт Петербург, за да възстанови откраднатото по друг екземпляр, но не могъл да го намери. По-късно го преписах от екземпляра на княз А. Б. Лобанов-Ростовски“.

В книгата на Лютостански „За употребата от евреи на християнска кръв за религиозни цели“, Спб., 1880 г., изд. 2-о, в 2-ата част, на стр. 32, пише: „В първото издание на нашата книга бяхме лишени от много факти, откраднати от евреи.“ Съчинението на Дал по въпроса за кръвта — в Москва, се намирало само в Чертковската библиотека в единствен екземпляр. Управителят на библиотеката П. И. Бартенев намислил да го препечатат и го дал в типографията на Мамонтов. Когато започнали да набират и разрязали книгата на части, евреинът — бивш работник в типографията разбива прозореца в типографията, влиза, разсипва целия набран шрифт, намиращата се там част с разрязани листи взема и потъва в неизвестност. Полицията търсила и в двете столици, но все напразно. Печатането било прекратено, г. Бартенев взел обратно оцелялата книжка на Дал и вече я пазел в библиотеката много строго под лично наблюдение. Но останалият екземпляр не престанал да бъде обект на интерес с цел унищожение.

„В моя екземпляр, в края, като приложение, са добавени осем печатни страници от «Руски Архив», издание 1870 г., на които са препечатани първите страници от книжката на В. И. Дал «Разискване

за еврейските убийства на християнски деца и употребата на кръвта им» и в допълнение, предисловие към тях (страниците) от П. И. Бартенев, за който той споменава по-горе. В. М. Остроглазов 1906 г. септември 15 ден“.

„Тази книжка — както пише в своя труд «Евреите в Русия» Ю. И. Хесен, Спб. 1906 г., на страница 406 — не се намира нито в Чертковската библиотека, нито в Санктпетербургската императорска Публична библиотека, според любезното съобщение на нейния библиотекар А. И. Браудо. Княз Голицин Н. Н. пише, че не му се е случвало да види записката на Дал. («Употребяват ли евреите християнска кръв». Варшава, 1879, стр. 131.)“.

Тая „най-рядка“ книжка В. М. Остроглазов получил от П. И. Бартенев: „Тази книга е купена от Петър Иванович Бартенев, който ми я продаде след упоритите ми молби.“ Книгата е подарена на Бартенев от Дал. В. Остроглазов. 1906 г. — записал В. М. Остроглазов на първата страница, П. И. Бартенев пише в своето предисловие:

„Разискване за еврейските убийства на християнски деца и употребата на кръвта им“. Препечатвайки на страниците на „Руски Архив“ това интересно изследване, не можем да не обърнем внимание на читателите на обстоятелството, че то има не само историческо, но и съвременен значение. Не отдавна през 1852–1853 г. в Саратов имаше дело заради убийства от евреи на две християнски момченца при обстоятелства, свършено сходни с тези, които описва авторът на „Разискването“. Никой не може да даде гаранции за това, че подобни дела няма да възникват и занапред.

Необявявани официално, но огласявани чрез народната мълга и от лицата, въввлечени в разследването на престъпленията, те оставят от себе си смътното впечатление на отвращение и ужас, подхранващи и укрепващи силните и без това народни предразсъдъци против евреите. Евреите, от своя страна, упорито отричат всички факти, разкрити чрез дела от подобен род, усилват това впечатление и в очите на народа се затвърждава

убеждението като, че ли те са съпричастни на безумното злодейство на някои крайни фанатици.

... Единственият път за прекратяването и предотвратяването на неизброимите злини, произтичащи от подобни тайнствени задкулисни обвинения може да бъде само пълното и строго разясняване на фактите, даващи им повод. Чудовищната секта, която, смеем да се надяваме, замира в настоящо време... във всяко отношение заслужава внимателното изучаване и най-точно описание. За огласяването на нейната история и особености най-вече са заинтересовани самите евреи. За тях е несравнено по-леко, отколкото за писатели-християни, да съберат нужния за това материал. Да се надяваме, че именно между евреите ще се намерят хора, които ще окажат на своите съплеменници тази важна услуга и заедно с тях ще открият новата поучителна глава в историята на човешките заблуди. Гласността отнема от злото фантастичните размери, предавани му от тайнствения полумрак, забулващ го до този момент и, разбира се, придобивайки и в самата среда на еврейството енергично противодействие на това учение, нямащо нищо общо с вярата...

**РАЗИСКВАНЕ ЗА УБИТИ ОТ ЕВРЕИ
ХРИСТИЯНСКИ ДЕЦА И ИЗПОЛЗУВАНЕТО
НА КРЪВТА ИМ
НАПЕЧАТАНО ПО ЗАПОВЕД НА Г.
МИНИСТЪРА НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ,
1844 Г.**

ВСТЪПЛЕНИЕ

У всички народи, където живеят евреи, съществува от незапомнени времена поверие или предание, че те умъртвяват по мъчителен начин християнски деца, нуждаейки се за свои тайнствени обряди от невинна християнска кръв. Едва в ново време чувствата на човечеството започнали да се възмуцават против подобно обвинение, че в Европа започнали решително да го отхвърлят, като безсмислена приказка и клевета. Обвинението, разбира се, е ужасно, но между другото не е безпримерно в летописите за религиозните извергства: не само индийските идолопоклонници подлагат сами себе си и другите на ужасни мъчения, в очакване на бъдещи блага, — и не само между тях има секти, постоянно занимаващи се с убийство за спасение на души, — но и в Европа, между християните, възниква сектата на асасините, разпространявала се в течение на два или три века с инквизиционни огньовете, и в самата Русия се появили в миналото столетие самоподпалвачи се, тюкалицики и сократилицики: първите сами се подпалвали, цели села; вторите се убивали един друг — за спасението на душите си.

Не само гласът на народа обвинява евреи в такова ужасно дело. Самите те многократно са обвинявани в това пред съда. Много собствени признания не е имало, независимо от всички улики; но е имало и такива примери, когато са били изобличени и сами са се осъзнавали. Един подобен случай би бил, явно, достатъчен, за да се признае действителното съществуване на подобно злодейско зверство, но застъпниците-евреи казват: признанието е било изтръгнато насилствено и затова нищо не доказва. Да допуснем и това оправдание, и все пак, когато е говорено и писано по този повод в полза на обвиняемите, все пак остава едно обстоятелство, на което никога не е било обръщано нужното внимание, и което не само остава неразяснено, но даже почти получава качество и степен на пълна улика, а именно — не подлежи на никакво съмнение, че от време на време се намират трупове на безследно изчезнали момченца, в такъв обезобразен вид и с такива признаци на употребено насилие, които

напълно се съгласуват с вида мъченическа смърт и този род убийство, в което обвиняват някои евреи. Второ, произшествията стават изключително в такива само места, където живеят евреи, затова човек се пита на какви обстоятелства да се препишат възобновяващите се след време случаи на мъченическа смърт на младенци, обмислено, умишлено и продължително мъчени до смърт, джобовите обърнати, кожата силно протрита, синини от завързване, еврейско обрязване, езика, части от тялото и половите органи отрязани, цялото тяло надупчено, кожата одрана, тялото умито, по него няма кръв, нито по бельото, съблечено по времето на убийството и после отново облечено, ако обвиненията са несправедливи? Каква причина или повод може да се измисли за такова злодейско изтезание на дете, ако това не е убийство по религиозни причини? Такова убийство не се извършва без цел, нито да се повтаря на различни места по различно време по един и същи начин!

Слабото, неудовлетворително разследване на следователите, разни еврейски хитрини и уловки, нагло и упорито мълчание, нерядко подкуп, увереността на голямата част от образованите хора, че обвиненията са гнусна клевета и накрая човеколюбието на углавните закони не само спасяват всеки път евреите-извършители от заслужено наказание, но те почти винаги са успявали да обвинят своите уличители в клевета, и дори успели да издействуват през 1817 г. Височайша заповед (от 28 февруари, обявена на 6 март), с която било забранено дори да се подозират евреите в подобни престъпления, а мнението, че се нуждаят от християнска кръв, било наречено предразсъдък.

ТАЛМУД

Пророк Валаам, призван да прокълне еврейския народ, се отказва от това и му въздава вдъхновена похвала, употребявайки няколко иносказания. Той казва, между другото: „и кръвта на посечените ще изпие“ (Книга Числа, глава 23).

Смята се, че това е източникът за нечовешкия обряд. Тълкувателите приемат този иносказателен текст в прекия му смисъл и обясняват, че кръвта на врага е християнската кръв — евреите считат за първи враг християнина — и са длъжни да се наситят с кръвта му.

Талмудът, съставен от разни предания и допълнения в първия век на християнството, е надъхан с такава злоба против всички друговерци, и в особеност против християните, че няма злодеяние, което не би допускал против тях. Написан едва обяснимо на смесица от еврейски, халдейски, сирийски, партски, гръцки, латински и други езици, вавилонският Талмуд, завършен в V столетие, се състои от 36 тома в листи и съдържа неимоверно безсмислено, безобразно и безнравствено кълбо от умопобъркващи изродени мисли на фанатизъм. Езикът на Талмуда не трябва да се нарича еврейски, това е особен талмудски език, най-трудният от всички живи и мъртви езици, дори от китайския. Написан е не само мистически, тайнствено и непонятно за непосветени, но е останал до сега недостъпен за нас и защото не е преведен, (освен няколко откъса), на нито един език. И още нещо — в печатните екземпляри на еврейски са направени пропуски, означени понякога с многоточие, скоби или с думата: виж, т.е. сети се, потърси смисъла. Венецианското издание на Талмуда от 1520 г., било пълно и съдържало много, макар и тъмни места, но явно отнасящи се за предмета, който впоследствие евреите попълвали — пропуските допълвали със записките или ги заучавали наизуст. В еврейската книга Сейдер-Ходайдоис са обяснени и причините за тези пропуски: там е казано, че честото преминаване на евреи към християнството в течение на времето от първите векове от появяването му, заставило равините да приемат и включат в Талмуда особено строги и жестоки мерки против назарейците — последователи на Христос. Постановленията, обаче,

привлекли вниманието на правителствата през IX век, последвало гонения на евреи почти в цяла Европа, затова тези места били частично изключени от Талмуда, а част — отнесени не към християните (гой), а към идолопоклонниците (акум), макар евреите в това отношение да не правят никаква разлика и подразбират и тук, и там, даже преимуществено, християните. При папа Григорий действително е имало гонения на евреи почти в цяла Европа и повод за това били неистовите им злодеяния против християните, но нашият човеколюбив век приписва гоненията предимно само на верската нетърпимост и нетърпимостта на католицизма. Равините били принудени да защитават гласно разкритите тайни и, въпреки огромните суми, употребени от тях за подкупи, трябвало до изключат от книгите си всичко, което се отнася за навреждане и поругаване на християните. Пълните талмуди, без поправките, потърсили убежище в полските владения, където евреите живеели по-свободно и надзорът бил слаб. Тук се скрили и по-суеверните, упорити фанатици и по тези краища гнездят още оттогава, докато по другите места просвещението и надзора значително изменили европейските евреи и смекчили нравите им. Независимо от това, има много тълковни книги за равини, до 50 т., държани в голяма тайна, и съществуват между равините особени „кабалистически науки“, служещи за обяснение, по произвол, на тъмните места в Талмуда. Затова той е недостъпен даже за учените филолози, които свидетелстват за това, че дали нещо го има или няма, не може да се установи. При евреите има и устни предания и учения, съхранявани в тайна, но научавани от време навреме от покръстили се евреи.

ОБЪРНАЛИ СЕ ЕВРЕИ И ПИСАТЕЛИ

Към числото на последните принадлежи, например бившият равин, монахът Неофит, написал през 1803 г. на молдавски книгата „Опровержение на еврейската Вяра“. Евреите, както се говори, склонили господаря на Молдавия за много пари, да унищожи тази книга, но въпреки това преводът ѝ на новогръцки език се появил в Яш през 1818 г. Там се говори между впрочем „за кръвта на християни, похищавана от евреи и нейното употребяване“, описвайки всички подробности на този чудовищен обряд, монах Неофит заключава: „Когато достигнах тринадесетгодишна възраст (пълнолетието при евреите), баща ми ми откри тайнството за кръвта, под заплахата на страшни проклетия, ако аз на някого, даже и на братята си, доверя тази тайна. Ако след време имам деца, имам право да я доверя само на едно от тях — на най-надеждното, умното и твърдото във вярата. Аз бях, и сега се намирам, в голяма опасност за разкриването на тази тайна, но познавайки истинната вяра и обръщайки се към моя Спасител, на Него полагам моята надежда“. Неофит обяснява:

„За обряда писаното в книгите е неясно, а и загадъчно, тайната не е известна на всички, а само на равините, хакамите и фарисеите, които се наричат между себе си хасиди. Те вярват, първо, че убивайки християнин, правят угодно за Бога дело; второ, употребяват кръвта за магии по суеверния обряд. В деня на сватбата равинът подава на новобрачните печено яйце, посипано вместо със сол, със засъхнала кръв — кръв на християнски мъченик“. Обстоятелството е много показателно, защото в следствените дела по подозрение на евреи в убийства се е разкривало именно, че са топили хапки в кръв и са си ги делили помежду си. „Младите ядат яйцето, — продължава Неофит — а равинът чете молитвата, в която им желае да лъжат християните и се хранят с плодовете на техния труд. Евреите, изувери, употребяват и кръв от убит християнин при обрязване, пускайки в чаша с вино капка кръв от обрязано дете и друга капка от християнски младенец“. Евреите-фанатици употребяват кръв от убит християнин при обрязването, пускайки в чаша с вино капка кръв от обрязаното дете и

друга — от християнския младенец. И това сведение е забележително, защото се повтаря в много и различни показания — например, по Велижското дело солдатката Максимова показала, че кръвта била нужна на евреите, по думите им — за еврейски рожденици. Подобно показание направила и Фекла Селезнева по едно друго Минско дело през 1833 г.

Неофит говори още, че евреите, когато ядат на Пасха безквасни хлебчета, бълвайки всякакви хули по християните, пекат един такъв хляб отделно, посипвайки го със засъхнала на прах християнска кръв, този ритуален хляб наричат ефикоимон. Това е потвърдено от следствията по такива дела, а и в споменатото Велижско дело — там три християнки, работещи у евреи, дали показания, всяка поотделно, че сами месили тесто за този хляб, като слагали в тестото малко от придобитата от евреите християнска кръв. Всеки, който е живял между евреи, знае, че те пекат един особен свещен хляб — не само отделно от другите, но и в друго време — нощем в навечерието на Пасхата, но и че при приготвянето на тайнствения хляб всички деца, жени и домочадието са изкарвани от стаята и вратата се заключва. Хасидите-евреи слагат в тестото на този хляб, ако могат да си доставят, християнска кръв. Забележката на някой от еврейските защитници, че ако това им е необходимо, не е нужно да посягат на убийство, а могат винаги да си доставят кръв по друг начин, не е основателно, тъй като тайнството на обряда изисква именно мъченическа християнска кръв от невинен младенец, а не кръв от болен, на когото е направено кръвопускане. Даже и в тези случаи, когато евреите действително се опитвали да се сдобият с кръвта без да убиват човека, кръвопускането все пак винаги се съпровождало с насилие, както се вижда от следните случаи: отрязване върха на езика на селянин от Волин през 1833 г. и насилственото кръвопускане на девойчето в Луцк през 1843 г.

Неофит твърди, че някои евреи се мажат с християнска кръв, за да се излекуват от разни недъзи, че при погребение такива употребяват и яйчена пудра с християнска кръв. На празника Пурим през февруари в памет на Мардохей и Естер, фанатични евреи убиват християнин вместо Аман, пекат триъгълни меденки с частици кръв от неговата и ги опръскват с нея. Пак тогава крадат, ако могат християнски деца, държат ги затворени до Пасхата и извършват ужасното ритуално убийство — мъчат ги, както Христос бил мъчен и предпочитат деца

вероятно, защото могат лесно да се сдобият с тях, а е и по-безопасно, и защото са невинни. Неофит признава, че баща му е съобщил тази тайна под клетва и заплаха да не я открива на никого, докато е жив, „но — споделя той — признавайки за свой отец Господ Иисус Христос, а църквата — за свята майка, обявявам сега цялата истина“.

По показания на други евреи обърнали се във вратата, евреите имат три начина за облекчаване на раждането при жените: мъжът застава до вратата и чете 54-а глава на пророк Исаия, после донася петте книги на Мойсей от синагогата и накрая дават на родилката изсушена кръв. Много уверяват, че това е кръв от християнско дете, което се потвърждава от извадките от еврейски книги, където се говори, че е позволено да се употребява в храна човешката кръв за наша полза (от недъзи), а и в делото в Минска губерния от 1833 г., Фекла Селезнева признала, че евреинът Сабуня я помолил да му достави кръв, макар и няколко капки, от момиче за родилка.

Друга причина: Спасителят казал на учениците си: „Това е тялото Мое и кръвта Моя“, на което се основава у нас причастието на светите тайни, като тялото и кръвта на Христа. За поругание на това свято действие, евреите от фанатичната секта на хасидите смесва християнска кръв на мъченик в своите хлебчета, и казват: така ще ядем тялото и кръвта им, както е заповядал и пророк Валаам. Много писатели от изминалите две столетия са писали по този въпрос и положително са изобличавали с това евреите в мъченическо убиване на християнски младенци и употребяването на кръвта им.

Повече от тридесет писатели са говорили по този предмет в различни времена и свидетелствуват с множество примери, по различно време и в различни държави, разглеждат тайното учение на евреите, смисъла и значението на тоя безчовечен обряд и доказват неговото действително съществуване. Бренц, например, сам покръстен евреин, говори съвсем ясно, че зверският обряд съществува, но се държи в голяма тайна, даже между евреите.

В издадената от Пикулски през 1760 г. в Лемберг книга за евреите (Ziosc Zydowska) става дума, че в 15-тия ден на месец Шайват старейшината прави сметка колко събрани пари има в синагогата от християнската кръв, за която всеки евреин, от тринадесетгодишната си възраст, внася. После се наемат специални евреи, които да хванат при случай дете, което държат в погреб, хранят го 40 дни добре и го

предават на мъченическа смърт. В това време се стараят да доставят частици от Св. Тайни (Hostye Konsecrowana), за да се поругаят над тях с особен ритуал. Това потвърждава до известна степен Велижското и други углавни производства. В първото е видно от прехванатите преписки на задържаните евреи, че те напомнят някакви изборни техни обязанности и ходатайстват по своето дело. И тук е видно, че евреите са подкупили, между другото жената, за да открадне за тях от църквата антиминоси, не е глътнала нафората по време на причастието Св. Тайни, изплюла я в кърпа и им я занесла. Подобни случаи се срещат нееднократно у византийските историци и то се потвърждава от бившия равин Серафинович в Брест в началото на миналия век, който се покръстил и описал впоследствие злодеянията на евреите. Той говори, между впрочем, че сам е купувал от светотатни християни за споменатото поругание на Светите Тайни.

Серафинович разказва за протичането на този гнусен безчовечен обряд не само като свидетел, но и като действащо лице. Той казва именно: „едно дете заповядах да завържат към кръста и то дълго живя, другото заповядат да приковат с гвоздеи и то бързо умря“. Той говори още, че младенеца търкалят предварително в бъчва — обстоятелство, потвърждаващо се във всички почти углавни дела, а също че за заколването му се държи особен нож със златна ръкохватка и сребърен съд, а в делото за Велижското произшествие се говори за нож сребърна изработка, който даже бил намерен, макар преназначението му да не е било с положително изяснено. Серафинович уверява, че в еврейската книга Гулен се говори за тази бъчва и, че равинът изговаря при това действие: „проливаме кръвта на всяко незаконородено, както вече сме пролели кръвта на Бога им, така също и на незаконороденото“. В пълните екземпляри на книгите на Талмуда Сенхедрин, по уверение на Серафинович, в глава 7 е казано: „децата на християните са незаконородени, а писанието повелява да се мъчат и убиват незаконородените“. В Талмуда мъртвите християни са наречени мърша и вследствие на това не следва да бъдат погребвани. Пикулски изтъква именно, че измъчваното дете не го погребват, а захвърлят някъде или го хвърлят във вода. Между това почти всички подобни злодеяства действително си приличат, тъй като телата на децата били случайно намирани или в поле, в гора или плуващи по вода и ако евреите не са длъжни по обряда просто да изхвърлят трупа на мъченика, то е трудно

да се разбере, защо не се стараят да скрият трупа, та да не се навира в очите на първия минувач. В книгата Сенхедрин, гл. 6 и 7, е казано: „Ако детето ти е благоразположено към християните — убий го — убийство на християнин е богоугодно дело. Ако евреин убие евреин да се накаже със смърт, ако убие християнин — не подлежи на наказание. Ако християнин принесе на Бога в жертва детето си има голяма заслуга“. Последното евреите тълкуват така — евреите са длъжни да принасят в жертва децата на християните. Но главното тълкование на гнусния обряд, според Пикулски, е че убивайки ги — убиват в тях Христос и, че ожесточението им против християните може да се насити само с християнска кръв. Отрокът не трябва да е на повече от тринадесет години и да бъде момче, защото Исус Христос бил мъж.

През 1759 г. в град Лвов талмудистите в спора си с евреите, не признаващи Талмуда, решили, че който вярва в Талмуда — той вярва и в употребяването на кръв от християнин; Яинудим — червено вино и Яинедим — християнско вино пишат по еврейски с еднакви букви, затова твърдят, че става дума не за вино, а за християнска кръв.

В книгата Басни Талмудови, напечатана първо на полски език в Краков, а след това, през 1794 г. на руски език в Почаевския манастир, също се потвърждава, че в месец несен (април) евреите разпъват и мъчат християнски младенец, ако могат да си го доставят и че за това се споменава в книгите от Талмуда Зихфелеф, Хохмес и Наискобес, макар смисълът да е скрит и тъмен. Съчинителят говори, че на евреите им е нужна кръвта на такъв младенец: 1) за магия срещу християните; 2) за сватбения обряд; 3) за обряда при погребение; 4) за безквасния хляб или маца; 5) за успешен оборот в търговията; 6) за празника Аман, когато равините слагат тази кръв в брашно. Айзенменгер прибавя — за спиране на кръвотечение при обрязването, за полово възбуждане, за женски болести и накрая, въобще за жертвеното примирение с Бога.

По-горе бе обяснено защо Талмудът все още съставлява недостъпна за нас тайна, обяснено бе, че всички по-стари екземпляри от него са непълни и смисълът на опасните места е затъмнен с намерение изключително хитро и загадъчно. Така например, че понякога, по известно само на един посветен в тайнството кабалистическо правило, четат не тези думи, които са написани, макар да има смисъл в тях, а се представят буквите и тогава излиза съвсем

друго. В други места са вмъкнати думи, на които всяка буква означава цяла дума, и следователно, мнимата дума съдържа в себе си цяло изречение. Каквато и клетва да бъде заставен талмудист да даде пред християнин, отнасяща се до християнин, тя при всички случаи е невалидна и никога не би обвързала нито един талмудист. Всичко, казано в Стария Завет за хората, човека и човечеството, евреите отнасят към себе си и изключително само за себе си, защото само те били хора, а другите народи — скотове или животни. Ето няколко примера от Талмуда дадени от покръстения евреин Поздерски по повод Велижското дело:

Вие, евреи, сте хора, а не прочие народите на света.
Талмуд, кн. Бове-мецие, разд. 9

Затова Талмудът разрешава всяка обида, насилие и кражба от евреина срещу друговеца:

От ближния не отнемай нищо, както гласи заповедта, но ближният твой е евреинът, а не прочие народите на света.

Талмуд, кн. Сенхедрин, разд. 7, лист 59

Така Талмудът тълкува Стария Завет от началото до края и навсякъде прави това различие, назовавайки човек и ближен евреина, израилтянина, но никога — друговеца.

Благослови покойника, ако видиш гроб на евреин и проклинай умрелия от друг народ и говори: обезчестената ви майка се черви, че ви е родила и т.н...

Талмуд, кн. Брохес, разд. 9, лист 58

Ако някой каже, че Бог е приел човешка плът, той е лъжец (епикойрес) и достоен за смърт, затова срещу такъв човек на евреина му е позволено да свидетелствува с лъжа.

Талмуд, кн. Сенхедрин

Иноверец убил иноверец е равно на евреин убил евреин — наказва се със смърт, но евреин убил иноверец — не подлежи на наказание.

Талмуд, кн. Сенхедрин, разд. 7, лист 59

Ако иноверец чете Талмуд, той е достоен за смърт, защото в Стария Завет е казано: „Мойсей ни даде закона; т.е. дал е на нас, но не на народите“. (Пак там). Но Мойсей забранява употребяване в храната на кръв. На което те отговарят: по учението на Талмуда и равините, военната служба и болестите освобождават от закона въобще и от забраните на вид храна, а Талмуда именно разрешава, в известни случаи, употребата в смеси с ястие на кръв от риба или човек (Талмуд, кн. Иоре-Део, разд. 66, лист 53): „кръв скотска, зверина и птичия забранява се; рибя кръв не е забранена, ако може с положителност да се докаже, че е действително рибешка“.

Човешката кръв е забранена също поради вида си, защото не може да се различи от животинската, от устата ти кръв можеш да глътнеш.

Въобще, рибната и човешка кръв, както по закон не се забранява, във всяка смес с ястия се разрешава. В книгата Сулхан Орух, стр. 42, ст. 67, е казано ясно: „кръвта на скота и звяра да се употребява не бива, а кръв от човек, за наша полза — може“. Евреите уверяват, че това се отнася до болести, където кръвта се употребява от древността, като лекарство, но в тълкуванието на приведеното място се казва: „Християните отдавна са предупредени, но ние не трябва да се въздържаме от кръв, защото, така пише в книгата Тойсвюс“. На стр. 119, стр. 193: „не дружи с християнин там, където на тебе не е удобно... за да не узнаят за проливането на кръв“. Ето пример за пропуснато в Талмуда с многоточие — повече от подозрително.

Подофицер Савицки, покръстен евреин, дава показания по случая в Гродненска губерния през 1816 г., че евреите действително употребяват християнска кръв и за това изтезават невинни деца, които лесно могат да бъдат доставени. Твърди, че обрядът се извършва в средата на април, за Пасхата. На всеки евреин, успял да достави младенец се опрощавали греховете. За изтезанията, разпятието и останалото по обряда имало подробни правила, и всичко трябвало да се изпълни в синагога, но ако има опасност, че нещата ще се разчуют, разрешено било да се убие християнина, където и както може без съблюдаване на правилата. Затова и бъчвата, в която трябвало да се търкаля жертвата, за да се извлече подкожната кръв, в по-ново време е отменена — и именно така направил бившият равин Илия във Вилн, хасид. Савицки казва още, че по време на изтезанията евреите четели молитвата от книгата Мангохим: „радвайте се и веселете се, да се извлече тази кръв в памет вечна, не като тоя отрок, но като падналия Кудра (Спасителя)“. После следвала молитвата от книгата Сейдер на Олейн: „Християните се покланят на кумири, камъни или дървета, изобразявайки на тях Христос, но не получават от Него никаква помощ. Да изчезне името Му и да погинат вярващите в Него, като трева изсъхнала и като восък стопен“. Въпросният хасид е писал за тази много рядка и държана в голяма тайна книга Цивуй.

Редник Фьодоров от Финландския полк, покръстен евреин, както и покръстения евреин Грудински, в своите показания по Велижското дело през 1830 г., също твърдят това. Фьодоров знаел от баща си, че сам е употребявал мъченическа християнска кръв в безквасни хлебчета на Пасхата.

Грудински казал, че в тайната книга Рамбам (Гандома церихен дмей акум селмицвес) обрядът е описан в подробности; че е чел книгата и, че на екземпляра му имало нарисувани във вид на арматура или винетки, всички принадлежности, необходими за извършването му; че затова се държат в синагогата желязна корона, две железни копия, нож за обрязване, полукръгло длето за раните в устата на младенеца; бъчва, за извличането на подкожната кръв, и описва точно вида и особеното й устройство. Терентиева и Грудински съобщават, че обрядът може да се променя, тъй като е трудно да се намират младенци — използвали се и момичета. Грудински обяснил, че момичетата трябвало да търкалят в друга бъчва, поради особеното устройство. А

Терентиева, сама съучастничка в няколко подобни злодейства, разкрила, че евреите предварително изрязали ноктите и зърната на гърдите на момичето, а на момченцето извършили еврейско обрязване, но момичето търкаляли в друга бъчва. Грудински съобщава и за едно много важно обстоятелство — за възпоменание на предателството на Юда Искаротски жертвата трябва да се купи от християнин за 30 сребърника, но в случай на невъзможност може да се похищават и после да се предават на християните под някакъв предлог, макар в различно време и в други ръце, 30 монети. Така по Минското дело през 1833 г., Фекла Селезнева е казала, че евреинът Орко Сабуня ѝ обещал 30 пари за християнско дете. Никулски (Złosc Zydowska, 1760, Лемберг) говори, че евреите внесли за кръвта и за младенца по две злоти или 30 копейки от сребро. Серафинович сам признава, че платил по 30 червони и т.н.

Грудински обяснява: Спасителят, според евреите, не бил син Божий, а човек и творил чудеса с черна магия. Така превърнал израилтяните в стадо свини, удавил ги в езерото. Затова християните ядат свине, въпреки, че знаели, че това е преобърнатата израелска кръв, а евреите, на които Бог заповядал да разпънат и мъчат Христос, повтарят това сега над последователите Му, утолявайки жаждата си за мъст с тяхната кръв и предавайки техните младенци на заклание, вместо пасхални агънца.

Абатът Киарини напечатал в Париж през 1830 г. своето съчинение за еврейството и го посветил на Императора. Той безпристрастно разглежда учението на евреите, доказва, че всички правила на Талмуда съдържат разрушително учение, не признаващо нито друго общество освен еврейското, нито даже самото човечество или човека, освен еврейството и евреите, разобличава тяхната лъжемъдрост, злобния фанатизъм и нетърпимост в тайното учение. Написва го с високата и благородна цел — да покаже начин и средства да се извади нещастния еврейски народ от гибелното му положение. С християнско смирение той говори:

Може би, по този начин се възобновява спомена за богоубийството, извършено от прародителите им, или

кръвта на младенците се употребява заради самата жестокост, а вероятно и едното и другото.

Раймонд Мартин твърди, че обичаят се основава на изречения от Талмуда.

В министерството на вътрешните работи има записка от еврейската книга Ец-Хаим (дървото на живота) писана през XVII век от равина Хаим Витал, живял в Полша. Преводачът обявил писмено, че обичая да се изтезават християнски деца, според него, действително съществува.

Ето превода:

Всяко животно съхранява посредством живота известна частица святост от Всевишния.

Човек, който и да е, съхранява тази святост в живота повече, отколкото животното.

Когато заколим животно, от него отлита сянката на живота заедно с известна частица святост и се обръща в полза за тоя, който го изяжда, но понеже жизнената сянка от животното още не съвсем си е отишла, то съхраняващата се в нея известна частица святост ни забраняват да употребяваме в храна.

Така е казано в св. писание и за човека, кн. Числа, гл. 14, ст. 9.

От всичко това ние заключваме, че убиването и пиенето на кръвта на гоя (неверника) умножава светостта на Израел и евреите.

Ето какво е написано в книгата Ец-Хаим, а след толкова заразително и неоспоримо доказателство в съществуването между евреите на такъв обряд може да се твърди, че евреите в голямата си част не го следват, но да се отрича самото съществуване от тях е невъзможно.

СТАРИ СЛУЧАИ НА ЗВЕРСКИ УБИЙСТВА ОТ ЕВРЕИ

Още в първите векове на християнството евреите носели по улиците изображение на Аман на кръст в поругание на християните и нееднократно убивали от злоба християни (Църк. Ист. Шрек, т. VII) и че в полските и литовски закони от 1529 г. е имало особен закон: „При обвинение на евреи в убийство на християнско дете са нужни трима свидетели от християните, а който не докаже обвинението — сам подлежи на наказание“. (Чацки, За литовск. и полск. закони, т. I, за привилегиите на евреите). После:

През IV столетие

1) При кесаря Константин евреите били изгонени от няколко провинции за това, че са разпънали на кръст християнско дете в Страстния петък.

През V столетие

2) В изложение на император Теодосий се забранява на евреите да празнуват за възпоменание своето поругаване над подобие на кръст, който се изгарял тържествено от тях. Теодосий забранил да се строят синагоги в уединени места, като предупреждение за разни, нееднократно случвали се, извращения, но евреите, независимо от това, разпъвали тайно християнски младенци, и няколко души от тях били осъдени за такива деяния, какъвто е случаят от 419 г., в Сирия, между Антиохия и Халкидон в Пиместар (Eisenmenger. Т. II. р. 220).

През VII столетие

3) При царуването на Фока, евреите били изгонени от Антиохия за това, че умъртвили по зверски начин епископ Анастасий и убили много християни.

През XI столетие

4) През 1067 г. в Прага (в Бохемия) шест евреи били хвърлени в реката за това, че източили от тригодишно дете кръвта и я прелели на други евреи в Тревиз (Мосцкый, гл. 25).

5) В киевските пещери почиват мощите на преподобния Евстратий, чиято памет се почита на 28 март. В житието му се говори, че светецът бил киевчанин, взет в плен при нашествието на хан Боняк

през 1096 г., продаден в Корсун на евреин, който го подложил на разни мъчения и накрая, на празника им Пасха го разпънали на кръст, а после го хвърлили в морето. Руски християни извадили тялото му и го закарали в Киев (печ. Пат. л. 169).

6) Между Кобленц и Бинген, на Рейн, се пазят мощите на дете, измъчено до смърт в XI век от евреи. Местните католици го почитат като светец.

През XII столетие

7) През 1172 г. в Блуа, Франция, евреите разпънали дете, положили трупа в торба и го хвърлили в река Лоара (Centur, Magdeb. XII, Cap. XIV).

8) Същото се случило там през 1177 г. в същия ден на Пасха и няколко евреи били изгорени на клада, заради това си деяние. (Също и в Шлешек, гл. 9.)

9) През 1179 г. в Германия били осъдени евреи за разпънато на кръст дете (Дубравиус, кн. 18).

10) През 1146 г. в Норуич (Англия) евреи били осъдени за разпятието на младенца Вилхелм в Страстния петък. Случаят е описан с всички подробности (Винценци, кн. 27).

11) В Брай (Франция) евреи с подкуп получили позволение да накажат християнин под предлог, че е разбойник и убиец — надянали му желязна корона, секли му крайниците и го разпънали. (Пак там.)

12) Писателите Гегин и Наудер свидетелствуват с общи думи, че парижките евреи през XII век похищавали по Пасха младенци и ги убивали по мъчителен начин.

13) В Глостър при Хенрих II разпънали християнско дете по Пасха. (Пак там, гл. XI, XIV.)

14) През 1179 г. в Прага (в Бохемия) осъдили много евреи за измъчване и разпъване на дете. (Хагел, лист 304.)

15) Близо до Орлеан (Франция) през 1175 г. съдили няколко равина за умъртвяване на дете, което хвърлили после във водата. През 1180 г. били изгонени евреи за такива злодеяния от Франция. (Твер кн. 4.)

16) Пак тогава в Аугсбург (Германия) по същите причини изгонили всички евреи.

17) През 1183 г. евреи, осъдени за подобно злодеяние, извършено във Великия петък, си признали престъплението, а също и това, че са

задължени да го правят заради своята вяра. (Винценциус, кн. 29, гл. 25.)

През XIII столетие

18) През 1288 г. в Бехарац (в Германия) евреите измъчвали дете, за да му вземат кръвта. (Шлешек, гл. 9).

19) През 1228 г. евреи в Аугсбург разпънали дете. (Пак там).

20) През 1234 г. в Норуич евреи похитили дете, държали го на тайно място няколко месеца до Пасхата, но не успели да извършат злодейството си. Детето намерили, а тях осъдили.

21) През 1250 г. в Арагония евреи разпънали по Пасха своето седемгодишно дете. (Eisenm. Т. II, р. 220).

22) През 1255 г. в Линколн (Англия) евреи похитили осемгодишно отроче, пребили го с бичове, увенчали го с трънен венец и го разпънали на кръст. Майката намерила трупа, евреите били изобличени и те си признали. Един от тях намясто разкъсали с коне, а деветнадесет отвели в Лондон и ги осъдили.

23) През 1257 г. в Лондон евреи принесли в жертва на Пасха християнско дете (Eisenm. Т. II, р. 220).

24) В село Торхан (в Германия) през 1261 г. евреи източили от седемгодишно момиченце кръв от всички вени, а трупа хвърлили в реката, където го намерили рибари. Евреите били хванати и наказани, а някои обесили. (Шлешек, гл. 9).

25) През 1282 г. жена продала на евреи откраднатото дете, те го мъчили, нарязали цялото му тяло. Когато жената искала да им продаде още едно я хванали, тя си признала и показала мястото, където първото дете било изхвърлено. По този повод в Мюнхен се вдигнали на въстание, в което убили много евреи. (Eisenm. Т. II, р. 220).

26) През 1287 г. в Берн (Швейцария) няколко били убити заради убийство на християнско дете, а друга част изгонили. (Книга за углавното съдопроизводство на евреи).

27) През 1295 г. евреи за втори път изгонили от цяла Франция за подобни престъпления.

През XIV столетие

28) Във Вейсенз, Тюрингия, през 1303 г. няколко евреи съдили за убийство на дворянско дете, намерено във вода (Eisenm. Т. II, р. 221).

29) През 1305 г. в Прага евреи умъртвили по Пасха християнско дете. (Пак там).

30) В Губерлин (Германия) през 1331 г. евреи разпънали на кръст дете — затворили ги и ги осъдили. (Шлешек, гл. 9).

31) В Мюнхен през 1345 г. жена продала детето Хенрих на евреи, които му нанесли 60 рани и го разпънали на кръст. (Eisenm. Т. II, р. 221).

32) През 1400 г. в Тюрингия евреи купили от католик дете и го мъчили. Маркграфовете Фридрих и Вилхелм заповядали да накажат католика и евреите. (Маemos, гл. 33).

През XV столетие

33) През 1401 г. в Швабия народът въстанал по повод убийството от евреи на две християнски деца, купени от някаква жена — запрели ги заедно с нея в синагогата и ги изгорили живи. (Маemos, л. 33).

34) През 1407 г. в Краков при крал Ягел, народът бил възмутен от убийството на дете от евреи — убили много евреи, опустошили и изгорили домовете им и изгонили всички от града. (Длугош, кн. X; Хембицки, гл. 7).

35) През 1420 г. във Венеция осъдили няколко евреи за убито по Великия петък дете. (Кн. Уголов. производ. над евреи за убийство на християни).

36) През 1420 г. във Виена при Фридрих, осъдили 300 евреи за убити от тях три деца. (Маemos).

37) През 1454 г. във Виена осъдили няколко евреи, защото убили дете, извадили му сърцето, изгорили го на прах и го изпили с вино. Случаят е забележителен, защото руските разколници, детеубийци, правели същото, но пили праха не сами, а опивали с него другите за привличане посредством магия всички към своето братство.

38) През 1456 г. в Анкона покръстеният равин Емануил обявил, че бившият там лекар на евреите отрязал главата на прислужващото християнско момче и му източил кръвта.

39) Разказал и други случаи, когато евреи разпънали момче, заклали го и му източили кръвта.

40) През 1486 г. в Регенсбург намерили в един еврейски погреб шест трупа на християнски деца. При разследването намерили камък, намазан с глина, под който намерили следи от кръв, защото с него били убити децата. (Eisenm. Т. II, р. 222).

41) През 1475 г. в Триент, Тирол.

42) През 1486 г. във Вратислав (Бреслав).

43) През 1494 г. в Бранденбург — осъдили евреи за убийство на християнски деца. Произшествието в Триент е описано с всички подробности. Тригодишният Симеон бил убит в четвъртък на Страстната седмица и жителите му се поклонили, като на мъченик. Евреинът Тови го занесъл в училището — разчекнали му устата, държали го за ръцете и краката, отрязали му парче от дясната буза, боли го по цялото тяло с големи игли и като му източили кръвта веднага я сложили в тестото. Евреите ругали детето, наричали го Иисус Христос и изхвърлили трупа във водата. Родителите намерили трупа и съобщили на властите (на Йоан Салиски и гражданина Бриксен), които получили от евреите пълни признания с всички подробности за това злодеяние. На гроба на детето ходили на поклонение и мъченикът скоро придобил име на праведник. Впоследствие папа Сикст IV се възпротивил на това и забранил преследването на триентските евреи, защото евреите подкупили приближените му. Произшествието изобразили във Франкфурт на картина, която съществувала още от 1700 г. с подробен надпис, както разказва очевидецът Айзенменгер.

44) През 1492 г. евреи по подобно обвинение били изгонени от Испания.

През XVI столетие

45) През 1502 г. в Прага изгорили евреин на клада за убийство на младенец и източване на кръвта му. (Хагел, л. 122).

46) През 1509 г. в Босинген (Унгария), евреи мъчили откраднатото дете и нарязвайки тялото му, му източили кръвта, а трупа изхвърлили извън града. Виновните си признали и били осъдени. (Eisenm. Т. II, р. 222).

47) През 1510 г. евреите ги изгонили от Англия по същите обвинения.

48) Пак тогава в Данциг евреин откраднал сина на един християнин.

49) В Глозав при крал Август, шестгодишният Донемат и седемгодишната Дорота били измъчвани от евреи.

50) В Рав двама евреи откраднали едно дете от обуцар и го убиха, за което ги осъдили.

51) През 1540 г. в княжество Нойбург евреи зверски мъчили християнско дете, което преживяло три часа. Делото е важно, тъй като

еврейско момче, което си играло с другите на улицата, казало: „три дни въ това кученце и насила издъхна“. Това било чуто от странични хора, обезобразеният труп бил намерен в гората от овчарско куче. Кръвта на тоя мъченик намерили, между впрочем, в друг град, в Позинген. (Eisenm. Т. II, р. 223).

52 и 53) През 1566 г. в Нарва и в Белск заподозрели евреи в подобни престъпления.

54) През 1569 г. в Ленчица (Полша), във Воловския манастир евреи измъчвали две деца.

55) През 1570 г. изгонили евреите от графство Бранденбург за това, че се гаврили със Св. Тайни.

56.) През 1571 г. евреи в Германия одрали кожата на християнина Брагадин и мъченически го умъртвили. (Eisenm. Т. II, р. 219).

57) През 1574 г. в Литва, в местността Понс, евреи убили едно дете.

58) През 1589 г. във Вилн — пет деца.

59) През 1589 г. в Тарнов, в Глобича — едно дете — виновните осъдили на смърт.

60, 61 и 62) През 1590 г. в Олшовско Воле (Полша), под Шидловци в Курозвака и Петерков евреи убили три деца.

63) През 1593 г. пак там — три крадени деца.

64) В Красноставци бил убит така студент или ученик.

65) През 1597 г. в Шидловци евреите намазали вратите на своето училище с кръвта на мъчено дете, което е записано в съдените регистри.

66, 67 и 68) През 1598 г. в Люблина, в Коле и Кутна (Полша) — три деца. Аарон признал, че заедно с Исак откраднали дете и го предали на Зелман, който го заклал, събрал кръвта му и накарал работничката Настасия да изхвърли трупа в гората. Аарон си признал и не се разкайвал до края. Исаак си признал, разказал всички подробности, като казал, че кръвта била раздадена и употребена за тесто. Мошко от Медзержица дал същите показания. Настасия — християнка, всичко си признала. Казала, че еврейката — нейната хазайка, и казала, когато заедно изхвърляли трупа, че ако го предадат на земята, всички евреи ще загинат. Виновните били наказани.

През XVII столетие

69) През 1601 г. в Чахра (Полша) евреи умъртвили момиче.

70) През 1606 г. в Люблина — момче.

71) През 1607 г. в Зволн (Полша) намерено е момче във вода, обезобразено и с отрязани крайници.

72) През 1610 г. в Сташев (Полша) евреинът Шмул откраднал момче, продал го в Щидловец, където евреите били хванати на мястото на престъплението.

73) През 1616 г. на 24 април, във Вилн евреинът Бродавка убил Ян, синът на помощника Олесницки.

74) През 1617 г. в Селца, под Луков, евреи убили младенец.

75) През 1626 г. в Сохачев евреи убили няколко християнски деца.

76) През 1628 г. в Сендомир евреи убили двете деца на аптекаря.

77) През 1636 г. евреи пуснали кръв на кармелитски лаик(послушник) и били съдени.

78) В Калишска губерния, град Ленчица в замъка на бернардините се намирал трупът на мъченически убито дете от евреи.

79) През 1639 г. — едно дете в Комошица.

80) През 1639 г. — едно дете в Ленчица.

81) През 1648 г. в Иванишка евреи мъчили и заклали дете, а раните залели с восък.

82) През 1650 г. на 21 март в Каден бил наказан един евреин за това, че умъртвил дете, нанасяйки му осем рани и му отрязал палците на ръцете. (Eisenm. Т. II, р. 223).

През 1649 г. евреи изтезавали и умъртвили дете:

83) В Хвостов.

84) В Киях, недалеко от Пинчов.

85) В Негословица, под Вацанов.

86) В Сецимин.

87) В Опатов.

88) През 1655 г. в Брежница, под Сендомир.

89) В Остров, под Люблина.

90) В Праца.

91) През 1660 г. в Тунгух (Tunguch в Германия) евреи по Пасха заколили християнско дете — 45 човека били осъдени. (Eisenm. Т. II, р. 223).

92) През 1669 г. около Мец (Франция) евреинът Леви откраднал дете, което намерили мъртво в гората. Описано в книгата: Abrege du

proces fait; aux Juifs de Mets, 1670.

93) През 1665 г. на 12-ти май, евреи във Виена мъченически умъртвили жена, която намерили на части в езеро. Заради зачестили такива престъпления евреите били изгонени от императора през 1701 г. от Виена. (Eisenm. Т. II, р. 220).

През 1689 г. имало подобни произшествия:

94) В Жулков.

95) В Лемберг (Лвов).

96) В Цеханов.

97) В Дрогобецк.

98) В Минска губерния, в Слуцк, в Светотроицкия манастир, почиват мощите на младенеца Гавриил, убит като мъченик през 1690 г. от евреи.

99) През 1694 г. — във Владимир на Волин.

100) През 1697 г. в Ново Место под Рава.

101) Във Вилн през 1698 г.

102) Във воеводство Брестск, в Заблудов.

103) В Кодн, под Замостие.

104) В Сендомир.

105) В Рожан.

106) В Слони — евреи мъчили седем деца, а в Брод отровили епископ Цешейко.

107) В Цеханов и в Бел през 1699 г. евреи били наказани на площада, пред синагогата за това, че като упоили един млад християнин, пуснали му кръв и го уморили.

През XVIII столетие

108, 109 и 110) През 1705 г. в Гродн, в Цеймейлев и Ржешов евреи мъчили на Пасха три християнски деца.

111) През 1750 г. по същия повод били изгонени евреи от Каменц-Подолски.

112) През 1753 г. в Житомир имало случай, разискван в подробности и доказан от следствието и съда. Самото решение по това дело било заведено в архива през 1831 година. В Страстния петък на 20 април 1753 г. в с. Маркова Волница евреите хванали една вечер тригодишното момченце Стефан Студзитски, завели го в кръчмата, дали му мед и го нахранили с хляб, накиснат във водка, от което детето заспало и лежало спокойно до печката. В нощта на Светло

Възкресение евреите се събрали в кръчмата, завързали на детето очите, разчекнали му устата с клещи и, държейки го над съдове, колели го и го рязали и дупчили с остри гвоздеи, като го клатели и преобръщали, за най-доброто изтичане на кръвта. Когато мъченикът издъхнал, хвърлили трупа му в гората, където бил намерен на другия ден.

113 и 114) През 1799 г. имало два подобни случая: 1) Около Режица бил намерен в гората мъртвец с необикновени знаци и рани по тялото — на дясната ръка имало просечена като с длето рана и друга — над левия лакът; трета — подобна, под левия и четвърта — на гърба. Раните били умишлено нанесени и на няколко пъти. Човекът нощувал в кръчмата у евреин, чийто работник го занесъл в това положение в гората. Но следствието нищо не открило, защото всички арестувани под стража евреи избягвали и не били намерени. 2) В същата година, преди Пасха, в Сеннинск близо до еврейска кръчма бил намерен труп на жена, обезобразена в лицето, с рани по ръцете и краката и по цялото тяло, но на роклята нямало и следа от кръв — значи е била събличана, измъчвана, лишена от живот, а после омила и облечена. Следствието нищо не открило.

През XIX столетие

115) През 1805 г. имало дело във Велижском за намереното в река Двина тяло на дванадесетгодишния Трофим Никитин. Той бил заклан и по цялото тяло бил нарязан, в убийството на когото били обвинени трима евреина, в това число Хаим Чьорни, обвинен за втори път по подобно дело от 1823 г. По недостатъчно улики делото било предадено на волята Божия. Но впоследствие били открити важни пропуски в делопроизводството, но делото не било подновено.

116) През 1811 г., преди Пасха във Витебска губерния в селото на помещика Томашевски изчезнало от люлката детето на един селянин и макар много обстоятелства да навеждали на подозрение към евреите, следствието нищо не открило.

117) През 1816 г. в Гродн, преди Пасха била намерена селската девойка Адамовичева, у която едната ръка от лакътната става била отрязана, а тялото било дупчено на много места. Заподозрените били евреи и предварителното следствие усилило подозренията. Но евреите изпратили депутати в Санкт Петербург, оплакали се от оскърбителното за тях подозрение и го приписали много хитро на ненавистта на

поляците, заради привързаността на евреите към правителството. Вследствие на това се и издала Висшата заповед от 28 февруари (обявена на 6 март) 1817 г., „евреи да не се обвиняват, когато има случай на умъртвяване на християнски деца по единия предразсъдък, че имат нужда от християнска кръв“. Делото било прекратено, но след 10 години възобновено и после спряно.

118) През 1821 г. на брега на река Двина намерили тялото на Христина Слеповронска и в убийството подозирали евреи, но нищо не открили.

119) През 1821 г. преди Пасха в Могильовска губерния, Чаусовск, в село Голенях намерили тялото на момчето Лазарев. Имало улики срещу евреи, но делото било прекратено.

120) През 1823 г. пастор Ертел обнародвал подобен случай от Бавария. (*Was glauben die Judeh?, vom Pfarrer Oertel, Bamberg, 1823*).

121) През 1823 г. имало подобно произшествие във Велиж, Витебска губерния.

Подобни дела:

122) Убийство във Велиж на две селски деца през 1817 г.

123) Ковальова обявила, че по всяка вероятност същите евреи убили брат ѝ Яков, но тя не смеела да ги предаде. Малолетният Яков бил убит през 1818 г.

124) Велижските евреи през 1817 г. умъртвили Дворжицка — жена, намерена в гората след една година.

125) През 1819 г. убили две девойки в Семичевоковата кръчма около Велиж.

126) В Брусовановската кръчма — четири деца по Пасха през 1821 или 1822 г. Особено дело за поругание от евреи на Св. Тайни.

127) През 1827 г. пред Пасха, Виленска губерния в Телшевск, изчезнало седемгодишно дете Пиотрович, отвлечено от евреи.

128) През 1827 г. едно дете — във Варшава два дена до Пасха; (Киарини, т. II).

129) В книгата Пътешествие из Турция на англичанина Валяя, 1828 г.:

Константинополските християни твърдят, че евреите, похищавайки деца, ги принасят в жертва по Пасха, вместо

пасхални агънца. Бях свидетел на голямо вълнение между жителите. На гръцки търговец изчезна детето и мислеха, че е откраднато и продадено в робство. Но скоро намериха тялото в Босфора — ръцете и краката му били завързани, а особените рани и знаци на тялото показвали, че е било умъртвено по особен начин с някакви особени необясними намерения. Обвиненията паднали на евреите, защото се случи преди Пасха, но нищо не се откри.

130) През 1833 г. в Минска губерния, в село Плитчани евреинът Орко купил за 30 пари и убил за кръвта 12-годишната Ефросина.

131) Волинска губернии в Заславск през 1833 г.: Прокоп Казан бил нападен от трима евреи, които му отрязали езика.

132) През 1840 г. по Пасха, католическият свещеник отец Тома, живеещ в Дамаск, отишъл със служител в еврейския квартал и двамата пропаднали без вест. Обвиненията паднали върху евреи — цялото християнско население в Дамаск се надигнало и негодувание пламнало дори у мюсюлманите. Френският консул, напълно убеден в това, че злодеянието е извършено от евреи, разследвал сам, подбуждал с всички средства турското правителство към действие и настоявал за наказването на евреите. Австрийският консул към ведомството, на когото евреите отчасти принадлежали, противодействувал и отстоявал за евреите. Еврейските посолства с подаръци от Париж и Лондон в Александрия, прекратили делото и евреите били освободени.

133) През 1844 г. върховният съд в Турция произнесъл решение над евреи, живеещи на остров Мермер, по обвинение за убийство по мъчителен начин на християнско дете. Жалбата била внесена от гръцкия патриарх, но по настояване на английския посланик, както писали вестниците, Портата не признала евреите за виновни, а на всичкото отгоре наговорила патриарха.

134) През април 1843 г. пред Пасха във Витебска губерния, в град Луцк двама евреи, братята Берко и Шмария Клепачи, след като хванали петнадесетгодишната Щербинска, насилствено ѝ пуснали кръв и я излели в чаша. Въпреки всички улики, Берко и Шмария се отървали, защото свидетели нямало.

ВЕЛИЖСКОТО ДЕЛО

На 22 април 1823 г. Фьодор Емелянов от Велиж — на 3 години и половина, син на войник, изчезнал безследно. Случило се в самия ден на Светото Христово Възкресение. Трупът на момченцето бил намерен извън града, в гората, в такъв вид, че оттогава никой от жителите не се съмнява в истината от възникналото подозрение и разпространение на глухите слухове, че детето е било зверски мъчено от евреи. По цялото телце имало ожулвания, сякаш са го протривали силно с нещо; ноктите — изтръгнати до основата; по цялото тяло — множество дребни рани, сякаш надупчено с гвоздеи; синините по отеклите крака доказвали, че под колената е имало здраво връзване; носът и бузите били пристиснати, от стягане с превръзка, която оставила яркочервен белег на врата, от възела; и накрая на момчето било направено еврейско обрязване. Това доказва безспорно, според лекаря, правил аутопсията, че детето е мъчено с умисъл, обмислено предварително, а от състоянието на вътрешните органи се виждало, че е и държано няколко дни без храна. Злодеянието е било извършено на голо, а тялото впоследствие било обмито и облечено — по бельото и дрехите нямало и капка кръв. По следите около това място, където трупът лежал било видно, че кола или бричка е идвала от пътя до мястото, а трупът е отнесен към блатото пеш. Родителите и останалите от Велиж заподозрели, че това е дело на евреи, а и за друга причина за мъченическа смърт на невинно момченце никой не могъл да се сети.

Разбрало се, че Мария Терентиева, преди трупа да бъде намерен, гледала на майката на детето и ѝ предсказала, че синът ѝ е още жив, седи в погреб у евреите Берлин и през нощта ще бъде мъчен. Същото предсказала и дванадесетгодишната Анна Еремеева — болна, която се славела с това, че имала предсказателен дух. У Берлинови направили обиск, но нищо подозрително не намерили. Домакинът заявил, че погреб в дома си няма, но намерили два, макар находката да не открила друго. Обискът направил един квартален надзирател с ратмана, първо — евреин, а второ — близък роднина на Берлинови, в дома на които детето било скрито по време на обиска.

Седем свидетелки казали под клетва, че в тоя ден рано сутринта, когато бил намерен трупа, видели еврейската бричка по същия път, където било намерено тялото и отново я видели, когато се връщала към града. А едната била сигурна, че в колата бил Йосел, магазинер при Берлин, с други евреи.

Следователите нищо не открили, не обърнали внимание на обстоятелствата. Делото било предадено на велижския съд, който на 16 юни 1824 г. заключил: „по недостатъчно улики евреите да се освободят от обвинението в убийството на момчето. Но Ханна Цетлин и Йосел остават в подозрение, а Шмерка Берлин с другарите му да се обвинят в разпространение на лъжливи слухове за смъртта на детето, което вероятно е убито от евреите!“.

Но през 1825 г., когато Император Александър Първи минал през Велиж, Терентиева подала молба, в която нарекла Фьодор Емелянов свой син и му се оплакала, че момчето било убито от евреи. Делото било възобновено под наблюдението на генерал-губернатора и съставената следствена комисия, внесла делото в Правителствения Сенат. Разкрили при седем случая шест или седем други подобни дела — за похищение на ефрейтор; еврейско поругание над Светите Тайни; обръщане на трима християни в еврейска вяра и умъртвяване на няколко деца.

На обвиненията в съда получавали от евреите само отрицание, нерядко явна лъжа, страх и злоба. Евреите явно и несъмнено били уличени, мълчали, упорствали, нагрубявали; някои говорили само общи приказки и т.н.

... Зелик Брусовански, при силни улики, казал: „ако някой от моето семейство или поне друг евреин си признае — тогава и аз ще кажа, че е истина“...

... Хаим Чьорни (Хрипун) крещял, бранил се, треперел, не отговарял на въпросите и се страхувал. „Нека си говорят жените, каквото искат, — нито един евреин няма да ви отговори на въпросите, колкото и да питате“...

... през 1829 г. комисията представила пълен обзор на ужасните произшествия. Освен умрелите и избягалите, под стража останали четиридесет и двама души от двата пола. Генерал-губернаторът бил на същото мнение, както и предшественика си, — представил

обстоятелен рапорт, в който убедително обвинил евреите и с това ги разобличил.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

В Санкт Петербург служи и сега един кръстен, учен евреин, който с пълно убеждение потвърждава съществуването на този обряд — като изключение, — но отказва да засвидетелствува това, защото разбира се, не е в състояние да го докаже и даже се бои от отмъщението на богатите евреи, които биха посочили подобно обвинение за общо поругание към израелския народ и лично за тях оскърбление.

Но евреите в Англия, Франция, Германия, образовани, учени — често даже държавници и във всеки случай добросъвестни, честни граждани, нима те не биха намерили за възмутителен обичая или тайнствата на своята вяра, особено онези от тях, които са приели светото кръщение?

Много от обърналите се във вярата евреи действително са го направили, например, бившият равин, монахът Неофит, бившият равин Серафинович, Паздзерски, Киарини, Пикулски, Савицки, Грудински и др. Това са потвърждава гласно от антиталмудистите в спора с равините в Лвов през 1759 година. Но числото на тези разобличители, разбира се, е малко в сравнение с целия народ и за това има причини — извратеният обряд не само не принадлежи на всички евреи, но даже, без всяко съмнение, известен е на съвсем малцина. Съществува само в сектата на хасидите или хасидим — упорита, фанатична, признаваща само Талмуда и равинските книги и отричайки Стария Завет, но и там е пазена тайна, и разбира се, не всички хасиди и невинаги го изпълняват. Но не подлежи на съмнение, че той никога не е изчезвал съвсем от времето на разпространението на християнството, особено когато се появят фанатици и кабалистически знахари, които с двойка цел посягат към мъченическо убиване на християнско дете и употребяват кръвта с мистически-религиозна и мнимо-вълшебническа цел. Полша и западните руски губернии, служили в средновековието за убежище на закоравяло и невежествено еврейство представят и покъсно примери за подобно зверство, особено Витебска губерния, където сектата на хасидите е значително разпространена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.